

öreg betük-
 r Pál. Hát
 teszel, már
 beküldheted
 szerkesztve,
 ttenberger
 lner Pali.
 soraidat. —
 nekem a te
 gy jó maga-
 ripádra. —
 zett: a cs,
 ba megyen.
 l be újra s
 i. A leveled
 sor? Vagy
 is Magyar-
 azon a bori-
 esi magának
 van, a maga
 unk magyar
 Gyöngye ver-
 Gyöngye ver-
 csodálná
 való esze.
 sodálják. —
 át ejtem. —
 laknod? —
 k. A német
 azott a ma-
 s, egészséges
 — Weisz
 y megfajtó-
 zölhetem. —
 éddel örömet
 gy már föl-
 — Rhédey
 mint ahogy
 de még ha
 zé a madáré,
 Mikor a leg-
 k vissza rán-
 ellett remény-
 nép mondja,
 . Hiszen őit
 — Hoffmann
 eg nem értet-
 szán irt lev.
 em rajta. —

és tejosztó
Gyula (az

kozókon!
F. b.

DOR.

st.
esten.

KIS KÖNYV

Szerkeszti Forgó hácsi.

TUDÓS PUCZI (Lásd a 133. lapon.)

LXII. köt. 9. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. márczius 2-án.

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ős időkbel. —

Irta *Sarolta néni.*

— Képekkel. —

(Vége.)

XI.

 DESEN, hívogatón csengtek a szent Anna-tó harangjai, hangjukat felkapta a szellő, átvitte a tavon, fel az erdő-koszoruzta bérczekre, el a figyelő özekhez, szarvasokhoz, el a csicsergő madarakhoz, egész addig a vándorig, aki lassu léptekkel, gondolatokba mélyedve haladt, nem látva a természet szépségét, nem hallva a madarak dalát, mert tekintete ön-lelkébe mélyedt, és csak is gondolataival volt elfoglalva. A szent Anna-tó harangjai pedig édesen, hívogatón csengtek a balzsamos légen. Egyszerre felkapta fejét a vándor, szemében az elhatározás tüze lobbant fel, s tétovázás nélkül sietett a jól ismert uton István bácsi házikója felé.

Ogmánd, mert ő volt a vándor, a háza előtt nyugvó aggastyánhoz lépett és szólt:

— Másodszor kereslek föl e helyen, bátyám! Másodszor is azért, hogy köszönetet mondjak neked. Először a fiamnak juttatott szerető gondozásodért, most pedig a végett, hogy mindenemnél drágább kincsemet: a becsületemet, nevemnek vissza szerzett tiszta voltát köszönjem meg neked. Oh, csak meg is tudnám hálálni mindezt! Jótéteménnyel halmozol el engem, aki olyan nagy csapást mértem reád!

— Tegyetek jót azokkal, akik titeket megbántottak! Igy szól az Irás. Én csak az én Uram Istenem parancsát követem.

— Fenséges és nagy a te hited és én fejet hajtok a te jószágos Istened előtt.

— A tieid is itt vannak, Ogmánd, szólt István bácsi, másra terelve a beszélgetést, Jer, üdvözöld őket.

És a házikó mögött pihenő kis társasághoz vezette vendégét.

Zsolt örömmel rohant édes atyja elé:

— Ugy-é eltaláltam, édes apám, hogy édes anyámat és Ildikót itt fogjuk találni?

— Beszélj valamit utatokról fiam, szólt István Zsolthoz fordulva.

— Oh, milyen szép is volt minden! ujongott Zsolt. Valóságos diadal-menettel vitték bennünket Torjára, ahol zajos ünnepléssel fogadtak. Lakomát rendeztek apám tiszteletére, és mindenki iparkodott közelébe férközni, hogy kezét megszorítsa.

— És mindezt nektek köszönöm István bátyám s neked, fiam! kiáltá Ogmánd megindultan.

— A jó Istent illeti a hála, szólt István bácsi, és nem minket, gyarló embereket. Mi csak eszközök voltunk az ő szent kezében.

— Teljesítsd egy kérésemet, édes apám! könyörgött Zsolt. Jer velünk! Adjunk a segítségért hálát a jó Istennek, annak az Istennek, akihez István bácsi és Sarolta imádkoznak.

Ogmánd elkomolyodva szólt:

— Tudom, hogy édes anyád, valamint a ti kis szívetek is elfordult már Hadurától, s megnyilt az Isten előtt, kit István bácsi imád. Nem tudok nehezteni reátok, és nem korhollak benneteket. De nekem, aki szívem forró érzelmeivel csüngtem őseim hitén, nem lehet oly könnyen kiszakitanom szívemből mind azt, ami életemmel volt egybeforrva. Nem tudom elhagyni őseim Istenét. Hagyjatok nekem időt megküzdeni a harcztot, mely szívemben dul, hogy keressenem az igazságot és a világosságot.

XII.

Őszi napsugár mosolyog le a kedves tájra, bucsut mondva a haldokló természetnek. A falevelek bíbor színt öltve, zizegve hullnak alá; a fenyők sötét-zöld ruhájukat megtartva, daczosan néznek a közelgő hóviharak elé. Elnémultak a kicsi dalosok, melyeknek énekétől volt hangos bérez és völgy. A hűvössé vált légben csak is a verebek egyhangu csiripelése, vagy egy sólyom visitása hallszik. Az Olt hullámai bucsut mormolnak, és bucsut int a Sólyomkő is, mely alatt menedéket találtak a fáradt vándorok az első éjszakán. Ők maguk is utra készen lépnek ki az ő kis házuk ajtaján és tekintetüket végig jártatják a megszokott kedves helyeken, melyek mint ha marasztalnák őket: »Ne menjetek, ne hagyjatok el!«

— Induljunk gyermekek! szólott Ogmánd. Ne nyujtsuk a bucsu bánatos perceit!

— Olyan nehezemre esik elválnom innen! szólott a fiu. Oh engedd, hogy bucsukép utoljára nézzem meg minden zugocskáját.

— Vigasztalódjatok gyermekeim, szólott anyjok, és gondoljatok a viszont-látásra. Isten segítségével minden évben vissza fogunk ide térni, és soha sem leszünk e helyhez hűtlenek.

Könyeztek valamennyien, és tekintetüket vissza-vissza fordították a házikó felé, míg ez végkép eltűnt szemekik elől.

— Légy áldva, te kedves szép hely, ahol vissza nyertem szívem nyugalma, lelkem épségét! Tárja ki föléd áldó kezeit a Mindenható, hogy, ha mi már rég porrá lettünk, a késő századok gyermekei is nálad keressék és találják meg azt, amire testüknek és lelküknek szüksége van, hogy

épp oly hálás szívvel vegyenek tőled bucsut, mint mi, szólott Ogmánd, kezét áldásra emelve.

Fenn a hegytetőn Sarolta fogadta barátait.

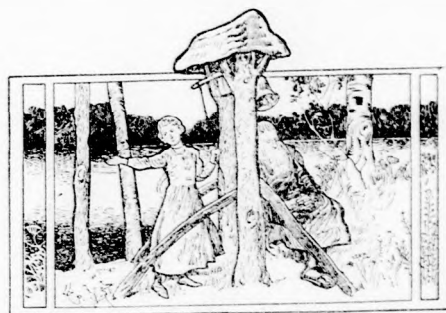
— Bucsuzni jövünk gyermekek, szólott Ogmánd. De nem örökre ám. A vándor-madarakkal mi is vissza térünk. Addig is, Ég veled!

A tó-parton, a kereszt lábánál találták István bácsit, aki kezét nyujtva sietett eléjük:

— Mindent, ami az életnek értéket ad, neked köszönök, szólott Ogmánd az agnak feléje nyujtott kezét elfogadva: fiamat, becsületesem és az igaz Isten ismeretét. Légy áldva érette! Megyek szolgálatom felajánlni királyomnak s hűséget esküdni neki. Ég veled, a viszont-látásra!

Ezer áldás-kivánás között zokogva váltak el egymástól.

A szent Anna-tó harangjai pedig zengtek édesen, biztatón. Hangjukat felkapta a játszi szellő és vitte föl-föl a bérezekre a távozók után. Csengésökbe a jelen fájdalomla mellé egy örvendetes viszontlátás reménye vegyült.

Gólya bácsi

Tiszta vizü, csendes tóban
Áll a gólya nagy komolyan ;
Mint a ezövek, úgy áll ottan,
Óra-hosszat meg se mocczan.

Pedig nem is a két lábán,
Csupán az egyikén áll ám,
Mint rossz gyerek, kit fél lábra
Álltnak az iskolába'.

Meglátja egy kicsi béka,
S azt hiszi: a gólya béna,
Mivel ő még sohse látott
Egy állatnak csak fél lábot.

Nosza a kis béka-fiát
Elfogja a kíváncsiság.
Hiába intik a vének:
Ő bizony csak közelébb megy.

De amíg ott bűmul rája,
Hogy hova lett egyik lába:
Nyakon csipi a kíváncsi
Békát a vén gólya bácsi.

Jakab Ödön.

TUDÓS PUCZI.

(Képpel a czimlapon.)

Palkó olvas. *Minél jobban*
Elmerül,
 Ábrázolja annál jobban
Felderül.
 Ugy kaczag, hogy reng a teste
Beléje,
 Kiváncsián pislog Puczi
Feléje.

Mi lehet az? *Megnézi már*
Maga is,
 S úgy nézi, hogy *Megfájdul a*
Nyaka is.
 Nézi, nézi alulról és
Felülről
 S ha elfárad, újra kezdi
Elülről.

De hiába! *Nincs jó kedve.*
Bevallja.
 Még akkor se, mikor végül
Megnyalja:
Nincsen íze, nem íhatni,
Ehetni —
 Meg nem érti, hogy lehet rajt
Nevetni!

Morogni kezd: »Kicsi gazdám.
Nem értem,
 Mért tartod e papirozt itt
Elésem? ...
 Mért nem úgy téssz, hogy magam is
Nevessek
 S én is vidám, elégedett
Lehessek!

Azt mondod, hogy ujságodat
Nem értem —
 Nem bizony! *Mért rosszul tartod*
Elésem.
 Rakj belé csak hurkát, májat
S egyebet —
 Majd meglátod, én is mindjárt
Nevetek.

Roboz Andor.

GOMBÁCSKA TÖRTÉNETE.

— Mese. —

(Képekkel a 134. és 136. lapokon.)

VOLT egyszer egy szép nagy erdő, csupa fenyőfa volt benne, mert fenyves volt. Ha a meleg nap a fenyőkre sütött, édes illat áradt szét. Az emberek nagy gyönyörűséggel jártak ilyenkor az erdőn keresztül és gyönyörűséggel szívták be az illatot.

Gyermekek is futkároztak dalolva az erdőben, epret szedtek, vagy szedret, gombát keresgéltek, hogy haza vihessék a mamának, aki abból izletes ételt készíthet.

Vidám élet volt hát az erdőben, amíg a nap sütött. Amidőn azonban pihenni tért, lassan-lassan csend állott be. A fenyők barátságosan integettek át egymáshoz »jó éjszakát!« — az eprecskék is halkán mondogatták »aludjatok jól!« A lapu az ő széles leveleivel nagyon mereven csak annyit mondott: »kivánom, hogy jól tessék aludni!« Nem tegeződött a többiekkel, megtisztelte őket »kisasszony« vagy »uram« megszólítással.

És csönd lett. Egyszerre hangok keltek a rétről, az erdő mellől varázslatosan szépen, oly halkán és gyöngéden, mint ha angyalok énekelnének az égben. A harangvirágok szólaltak meg. Minden este, mikor leszállott a nap, ők harangozták álomba a többieket. Oly gyengén és finoman, hogy ezt emberi fül meghallani sem képes. Az alvó fenyőkön átsurrantak a hold sugarai és játszadoztak az avaron. De ettől fel nem ébredtek az alvók, mert a hold sugara hideg, és csak a meleg nap képes őket életre kelteni.

Hallga! Mi volt ez? Egyszerre egy nagy gomba szólalt meg! (Lásd a képet a 134. lapon.) Ez egy apa-gomba volt és szomszédjához, a gomba-mamához így szólt:

— Szeretném, ha ma éjszaka vihar lenne.

— Lesz is, mondta a gomba-mama; érzem a jobb lábamban régen. Vigyázz csak, az első cseppek hullnak is már!

A gomba-mamának igaza volt: villámlott és menydörgött és meleg nyári eső hullott alá nagy csöppekben, áldás-hozóan.

— Régen szomjas vagyok már, mondta az apa-gomba és gyönyörűséggel iszogatta a csöppeket.

A vihar végre elmúlt s csak egyes elkésett csöppek hulltak még: top, top! A hold, aki elbujt egy felhő mögé, mert félt a villámtól, ismét elő jött és fénylett. Az esőcseppek meg ragyogtak a leveleken, mint az igaz-gyöngyök. Gyönyörű volt.

A gomba-mama a földre hajolt most, háromszor kopogott és kiáltotta:

— Kis szőkén, hallod-e?

— Igenis, mamácska, hallom, válaszolt egy nagyon finom hangocska a föld alól.

És ime: széjjel huzódtak ott a füvek, a föld kissé megnyílt és egy végtelenül bájos sárga gombácska emelkedett fölfelé.

... EGYSZERRE EGY NAGY GOMBA SZÓLALT MEG.

(Lásd a 133. lapon.)

A gomba-mama kézen fogta most és egészen fölemelte, megigazitotta a kalapkáját és így szólt:

— Szőke babám, légy jó és engedelmes! Te most megnőttél már, kereshetsz magadnak lakást szépen az árnyékban valahol, ahol tetszik. A földre nem szabad többé vissza térned.

— Oh, azt nem is akarnám, mondta a szőke, hisz' oly szép a világ. Isten veled hát, mama egy kicsit körülnézek.

Kiemelte előbb az egyik lábát, aztán a másikat a földből s éppen odább akart ugrani, midőn gomba-mama vissza rántotta és még azt mondta:

— Jegyezd meg azt jól gyermekem, hogy az erdőből kimenni a mezőre nincs jogunk; a mi hazánk az erdő. Tudod, hogy csak éjszaka kelhetünk fel. Milyen helyt a napnak csak az első sugara is ér, ott kell megállnunk, ahol vagyunk. Tehát légy engedelmes, ne menj ki az erdőből, szőkém.

— Itt vagyok, mondta kaczagva a szőke és tapsolt örömeiben.

Könnyelműen bólogatta a fejét, felállott lábujj-hegyre, bucsu-csókot adott a mamá-

nak és elballagott vidáman az erdőbe. Mi minden látni való volt ott!

Utközben találkozott a kis szőke sok apró társsal (Lásd a képet a 136. lapon.) akik sétájukat végezték, vagy pedig lakást kerestek. Rend szerint egyik a másikhoz csatlakozott, úgy, hogy lassankint nagy társaság verődött össze, akik aztán egy helyen telepedtek le. A kis szőkét is barátságosan szólították fel, hogy csatlakozzék, de ő azt mondta:

— Nem, semmi szükségem rátok. Magam is kereshetek lakást. És azzal ott hagyta őket és odább ment.

— A kis túl-okos! No nézd! mondta egy nagy szürke szakállu gomba-nagyapa, aki a feleletet hallotta.

Szőke barátunk nagy kedvet érzett ahhoz, hogy a tilos utra térjen, le a mezőre. Óvatosan állt meg az erdő-szélen és kikandikált:

— Oh, ha én ott sétálghatnék! sóhajtá.

— Eh, mit! A mama bizonyosan tévedett, füzte tovább gondolatait; csak nem fogok mindjárt elpusztulni, ha nem engedelmeskedem? Csak bátorság!

És kopp, kopp! . . . kísértelt az erdőből a tiltott mezőre. Mind messzebbre és messzebbre jutott. Néha úgy vélte, mint ha a mama hangját hallaná, amint az erdőn át utána kiáltotta:

— Kicsi szőkém! Kicsi szőkém!

De ő úgy tett, mint ha mit se hallana és tovább ment.

Persze, ha még békességgel sétálghatott volna! De ő incselkedett az alvó virágokkal. A kék harang-virág kelyhébe, amely oly szépen csendült meg este, hangosan bele kiabált, úgy hogy a szegény virágocskának bele fájdukt a feje. Egy arany-sárga

csillag-virágnak egy egész marok földet az arczába csapott. Adta gonosz szőkéje! És még e csintalanságokon akkorákat nevetett! Arra gondolt, hogy milyen oktalan volt a mamája és nem akarta a mezőre bocsátani, pedig itt ezerszer szebb az élet.

Várj csak, várj, te kis szőszke! Az elégedetlenségért majd megjön a büntetés is!

Nem is vette észre, hogy a hold már nagyon messze elhúzódott és egyre világosabb lett a tájék. Végre meglátta, hogy az égből a hold meg a csillagok letűntek; látta, hogy egy égő vörös fény mint terült el az ég alján, ami a nap keltét jelenti. Nagyon megijedt, eszébe jutott most a mama intése: »Ahol az első nap-sugár talál bennünket, ott kell maradnunk állva.«

Most hát, amennyire lehet, szaladjunk! gondolta a szőke; megfogta erősen a kalapját és futott olyan sebesen, amint birt.

De jaj! Már késő volt! Egyszerre, futás közben, napsugárnak az égető forróságát érezte a hátán s abban a pillanatban lába is megrogyott. Jajgatni szeretett volna és a mama után kiáltozni, de már arra sem volt képes, mert az első napsugár megcsókolta és hallgatnia kellett.

Látta és hallotta, mint ébredtek a virágok, mint kívántak egymásnak jó reggelt és szorongatták az egymás kezét.

A kis szőke arra gondolt, hogy talán még egyszer megpróbálhatna odább jutni. Huzta, rángatta kis lábait, hogy a földtől szabaduljon. De egy csillag-virág oda szólt a másiknak:

— Virág testvércém, ne bocsásd át a szőkét, mert szófogadatlan volt és rossz, az éjjel meg mind a két szememet tele-szórta, még most is törülgetem.

Szökénk megrettent. Most napfényre kerülnek hát a bűnei! Csakugyan, a harangvirág is közbe szólt:

— Boszuljátok meg, kedves testvérekém!

A szőke úgy bele kiabált a füleimbe, hogy még most is csengenek:

— Megboszuljuk a gonoszságért, testvérekém! kiáltozák karban a virágok és a

UTKÖZBEN TALÁLKOZOTT A KIS SZŐKE SOK APRÓ TÁRSÁVAL.

(Lásd a 135. lapon.)

füvek. És korbácsolni kezdték a hosszú fűszálak a mi szökénket, aki hiába kiáltozta volna hogy »jaj, jaj!«, még ha birt volna is. A csillag-virág homokot szórt az arcába:

— Szólj hát, hogy esik neked ez? S elfordult büszkén, mert méltóságán alól valónak találta, hogy még tovább is egy kis, gonosz gombácskával foglalkozzon.

A kis szőke mindent némán tűrni volt kénytelen, éppen úgy, mint a virágok az éjjel.

Egyedül, elhagyottan, segítség nélkül állott hát az idegen világban. Messze tulnan zöldelt hazája, a szép nagy erdő, ahol árnyék volt és hűs a lég, míg itt a nap forrósága égette gyöngé hátát.

— Megérdemlem nagyon, gondolta. Mért is nem fogadtam szót a mamának?

Két gyermek jött az uton arrafelé: Jancsi meg Juliska; pillangót fogdostak s átfutottak a réten.

— Jancsikám, kiáltozta Juliska, nézd csak: egy sárga kis gomba!

— No már! Hogyan is kerül ide? Valószínűleg eltévedt, mondá Jancsi. Zsuppsz!... megfogta a fejét és kihuzta szegényt, úgy, hogy egy egész csomó föld a lábaihoz tapadva lógott le. Juliska oda bámult, utána nyult és így szólt:

— Ezt megesszük!

De Jancsi vissza rántotta a kezét:

— Oh nem, talán mérges.

— Nem, nem vagyok én mérges! Biztos, hogy nem vagyok mérges! jajgatott a szőke, mert most már beszélni tudott, amióta a földből kihuzták. De a gyermekek nem értettek a gomba-nyelven és így nem is tudhatták meg, hogy a gombácska nem volt mérges.

— Nem köll ez már senkinek, egészen fonyadt, tapossuk agyon! mondá Jancsi és földre dobta a kis szőkét, rátaposott és úgy halt meg, abban a szempillantásban a kis szőke. Ha megfogadta volna a mama tanácsát, még most is az árnyékos erdőben állhatna és örülhetne az életnek. A szegény gomba-mama még máig is egyre keresi őt, de hiába.

Elza néni.

APRÓSÁG A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Öreg fák. Ha 80 éves embert látunk, azt mondjuk, hogy nagyon öreg ember. Ha valakiről azt halljuk, hogy 100 éves, megcsudáljuk. Hát még az olyant, ki még ennél is nagyobb időt élt meg! A 120 éves emberek a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak, még ennél is idősebbekről csak könyvekben olvasunk, de alig akad közöttünk valaki, aki például 130 éves emberrel beszélt volna. Pedig milyen csekély idő ez ahhoz képest, melyet egyes fák érnek meg. Kaliforniában például olyan fát vágta ki 1853-ban, melynek törzsén egy egyetemi tanár 1147 gyűrűt olvasott meg. Ez a fa tehát 1147 éves volt és még nem is tartozott a legvénebbek közé! Van ennél még sokkal idősebb is. Ha az ilyen fa beszélni tudna, beh sok érdekest mesélhetne el nektek!

SZÓSZAPORITÓ FELADVÁNY.

A „*Jehetatlenség*“ szóból legalább 45 új szó illetve név alkotandó. (Ki van zárva az ejtegetés és hajtogatás.)

*

REJTETT NÉV.

— Pótló rejtvény. —

ál	iró
pad	kos
ágy	ép
rab	ró
ár	agy
ir	ur
kár	

Ha e szók elé egy-egy bötüt teszték, egy régi jeles magyar költőnek a nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„*Robinson Crusoe élete és kalandjai.*“

Átdolgozta *Donászy Ferencz.* Hat színnyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, díszes kötésben.

VALAHOL régen, talán éppen Mese-országban, élt egyszer egy szög-haju, rózsá-arcú kis leány, aki arra vágyott, hogy életében egyszer valami szépet, de csoda-szépet érjen meg. Nagyon, de nagyon vágyott erre és úgy érezte, hogy kicsi neki a széles ereszű, mester-gerendás szülői ház; meg aztán nagyon csöndes is. Nem sokat imelt-ámolt, hanem fogta magát, piros csizmáskát húzott a lábára, babos kendőt kötött a fejére és elindult, neki a nagy, hangos világnak, messzire, nagyon messzire.

Jó ideig ment, mendegélt már, amikor egy sűrű erdőbe ért.

A fák lomb-sátorában olyan szépen daloltak a pintyökék meg a sárga rigók, hogy a kis leánynak a szíve is repesett örömeiben mikor így édes-hosszan elhallgatta a danájukat. Olyan hűs, árnyas és üde volt az erdő, hogy a szőke kis leány csak ment, mind mélyebbre ment a közepe felé.

Addig ment, addig tipegett a lelkemadta, amíg az lett belőle, hogy bizony eltévedt. Nem tudta, merre van az út lefelé, merre viszen fölfelé. Eleinte föl sem vette, de mikor a nap elbujt az ő arany sugaras bibor-palotájába s az erdőben hirtelen sötét lett, a kis leány félni kezdett ebben a korom-sötétségben, egyedül magában.

Már csak hogy el nem ptyeredett, mikor tündöklő ezüst köpönyegében föl-sétált az égre a hold. Egyik pajkos sugárja megszökött az apja mellől, aztán hopp!... egész kényelmesen felugrott a hold-sugár hátára, pajkosan lóbálta a két lábát és hangosan tapsolt apró kezeivel. A holdsugár pedig felkapta és vitte a fák koronái fölé magasán, messzire.

Nagy-sokára, midőn már rég vitte, letette egy rétre, éppen a virágok és harmat-csöppek mellé. De bizony itt sem érezte jól magát a kis leány, mert a

virágok némák és szörnyű mód unalmasak, a harmat-csöppek pedig hidegek voltak.

Ekkor egy második hold-sugár siklott el a rét fölött s a kis leány így szólt hozzá:

— Hold-sugár, aki itt táncolsz a vad-virágos réten, vigy el innen!

Aztán egész kényelmesen ráült a hold-sugárra, pajkosan lógatta a két lábát és hangosan tapsolt apró kezeivel. A hold-sugár pedig készséggel felkapta a hátára és elvitte messzire. Bele ültette egy irinykó-pirinykó arany hajóba, mely a tenger tündekék hullámain ringott fel s alá. De a kis hajó egészen üres volt. Nem ült benne egy teremtet lélek, még csak a piczike Hüvelyk Matyi sem. Hát bizony a mi kis leányunk nem sokára félni kezdett a beláthatatlan, végtelen tengeren.

Ekkor ismét egy holdsugár vetődött a tánczó, locogó habokra s éppenségesen oda a kis leány arany hajójára is. A kicsi leány menten meg is szőlította és így esdekelt neki:

— Holdsugár, aki ezüstöt szórsz a tenger hullámaira, vigy el innen!

Ezzel a holdsugár hátára ült, de már nem lóbálta a két lábát, nem is tapsolt apró kezeivel. Csöndesen, fáradtan üldögélt és szeméből csak úgy potyogtak a könnyek. Szomorú volt szegényke nagyon és zokogva kérdezte:

— Holdsugár, mondd, hová viszel most? Halálosan fáradt vagyok már a sok bolyongástól. Voltam az erdőben, a magas fák között; jártam a réten, ingó-ringó virágok és ragyogó harmatcseppek között; picziny arany hajóban a végtelen tengereket jártam be — de boldogságot és szeretetet sehol sem találtam. Pedig olyan sokat vártam

az élettől! Mondd hát, holdsugár, hová viszel most?

A holdsugár nem felelt, csak szép csöndesen letette őt a temetőbe. Itt aludt a szegény kicsi leány, amíg a felkelő nap első sugara arany ölébe nem kapta fáradt lelkét és pihenni nem vitte föl, a magas egekbe. Tulajdon azon a helyen pedig, ahol eddig feküdt, sűrűn egymás mellett nőtt, fakadt és rózsapiros kelyhekkel nyílt egy picziny virág.

Ez a virág máig is nyílt oda künny a madárdaltól hangos erdőben, a harmatos réten s a sziklás tengerparton. Kedves és csinos, de hiján van az üdeségnek, a viritó élet-erőnek. A Gondviselés megtagadta tőle azt, amit a virágok közül oly sokan birnak: a lelket, az illatot. Valamint hogy az eltévedt kicsi leánynak soha sem is volt része a szeretetben és boldogságban.

Ennek a szegény, kicsi virágnak a neve: *Erika*.

Idegenből átdolgozta *Sárossi Bella*.

HOL VAGY MUKI?

(Játék.)

A GYERMEKEK körbe állanak és megfogják egymás kezét. Kettő a kör közepére megy. Bekötik a szemüket. Az egyik a gazda, a másik a szolga. A gazda keresi szolgáját és egyre azt kérdi:

— Hol vagy Muki?

— Itt, kiáltja a szolga és azon van, hogy a gazda ne tudja megfogni.

A játéknak akkor van vége, mikor a gazda meg tudja fogni a szolgát, vagy ha ez véletlenül gazdája karjaiba rohan.

Minthogy mind-kettőnek be van kötve a szeme, igen mulatságos a kergetődzésük.

TALÁLÓS VERSEK.

(Megfejtésük a 142. lapon.)

1.

*Nincsen kívül
Belül sincsen.
Mi ez vajjon?
Mondd meg kincsem!*

2.

*Nagy bölcs vala Pista,
Hiába!
Vizet tudott vinni
Szitába!
Hogy mint tette, mondd meg
Barátom,
Vajjon te is bölcs vagy-é:
Hadd látom!*

3.

*Maga vérét issza
Estém a télnek.
Belét eszi hozzá,
S csakis eképp él meg!*

4.

*Ha mit sem látsz: ott vagyok.
De hogyha látsz: végem!
Reggel fogyok s meghízom
Csillagtalán éjen!*

INNEN-ONNAN.

Mit csináltak vele? Már tudni illik a kínai szótárral, ha valaki megajándékozna vele. Mint hogy nem értitek a kínai nyelvet, eltennétek könyv-szekrényetekbe, mondjátok ti. Igenis, mondani könnyű ezt, de megtenni nehéz! Mert mit gondoltok, hány kötetből áll ez a szótár? Azt mondjátok:

kettőből? Nem. Tizből? Nem. Huszból? Annyiból sem. Ne is találgassátok, mert ugy sem találjátok ki. Hát ez a szótár nem kevesebb, mint 25,000 kötetből áll! No most mondjátok meg, honnan vennétek ezt a könyv-szekrényt, vagy ezt a szobát, melybe ez a rengeteg munka beleférne?

*

Kincsek a szemétkben. Nincsen olyan értéktelen dolog a világon, melynek a szemes ember ne tudná valami hasznát venni. Ugy-e, a szemétről azt hiszitek, hogy csak kidobni való és azzal vége. Nincs igazatok. Párisban 2000 ember él meg abból hogy a szemétkből olyas dolgokat kotor ki, amiknek még van értékük. Még pedig összevéve nagy értékük. A párisi rongyszedők ugyanis naponként 40000 korona értékű tárgyat találnak a szemétkben, úgy, hogy egy év alatt 14 millió és 400 ezer koronát keresnek meg abból, amit mások kidobtak.

HA ROSSZ ÁLMA VAN NAGYAPÓNAK.

(Képpel a 141. lapon.)

VAJON megvan-e még a sűrű gyümölcsös a nagyapóék háza mögött? Bizony nem volna csuda, ha ők sem éltek volna túl a szegény nagyapó halálát. Hiszen nagyapó ültette, gondozta, nevelte őket. A jó nagyapó! Övé volt a fák minden gondja, de a gyümölcse a miénk volt: az unokáké.

Vasárnap délután, alig hogy lenyeltük az ebéd utolsó falatját, — usgye! — szaladtunk nagyapóékhoz. Halkan, lábujjhegyen osontunk a tornácra, ott leültünk a nádfonatos padra és vártunk.

Mert nagyapó ilyenkor aludta a délutáni fél óracskat és ebben nem jó lett volna őt megzavarni. A lábunkat lóbázza üldögélünk szótlánul és vártuk, hogy nagyapó ide kínálja a kert kulcsát:

— No gyerekek, eridjetekek körtét szedni!

Hej, a paradicsom kulcsa volt az akkor nekünk! Borizü sóvári alma mellett öklömnyi császárkörték sárgállottak, odébb a berben-
csei és az orsó-szilva hamvas bogyoí kékel-
lettek, a kerítés tövén pedig török-mogyoró
és málna-rekettyék sűrűsödtek. Volt ott
minden, amiről csak gyerek álmodhatik.

Egy vasárnap délután azonban nagyon sokáig kellett várakoznunk a nádfonatos lóczán. Mély álma lehetett nagyapónak. Mi ébren füleltünk, hogy nem halljuk-e az ismerős léptek csoszogását. Közben pedig a szemünk sóváran kalandozott a kert sötét lombjai között...

... BORIZÜ SÓVÁRI ALMA MELLETT
ÖKLÖMNYI CSÁSZÁRKÖRTÉK SÁRGÁLLOTTAK.

Egyszerre fölneszeltünk valamennyien. Meghallottuk, hogy nagyapó nyitja az ajtót. A háló-kabátba göngyölközött fázósan, a fején himzett sapka. Néhányszor ásított panaszosan, aztán rossz kedvű, dör-
mögő hangon szólott hozzánk:

— Szervusztok gyerekek!

Mi gyorsan fölugráltunk és sorba kezét csókoltunk neki. Aztán vissza ültünk a ló-
czára és vártunk. Vártuk, hogy mikor adja

ide a kulcsot. Végre meg-
szólalt nagyapó:

— Á-há-á-á-á! No, eljöttetek megint gyere-
rekek? Bizonyosan gyümölcsöt akartok enni?

Feri — a legvakmerőbb volt köztünk —
mohón bölintott a fejével:

— Bizony, nagyapó! Azt szeretnénk!

Nagyapó folytatta:

— Hát jó! Eredjete a kertbe, van ott
gyümölcs elég. A jó Isten adta, én csak

sáfárja vagyok. De azt mondom ám, hogy kelleténél többet ne egyetek, mert az kész betegség. Veszedelmes dolog az nagyon, ha nem mérsékeli magát az ember. Kelleti magát a körte az ő édességével s észre sem veszitek, máris megártott...

Nagyapó még mindig nem adta ide a kulcsot. E helyett azonban egyre szigorubb lett a hangja:

— Persze, ti gyerekek vagytok, ti azzal nem törődtek. Ti csak élvezitek mérték nélkül az édességet és azt nem bánjátok, hogy betegek lesztek utána. Pedig ha tudnátok, hogy mennyi gondot okoztok ezzel a ti jó anyátoknak! Szegény, ő egész éjszaka álmatlanul virraszt ágyatok mellett és megőszíti a gond időnek előtte miattatok...

Nagyapó most már haragosan járkált föl alá, s mérgesen mondta:

— Bánjátok is ti! Ti csak zabáltok nyakra főre és nem törődtek szegény anyátokkal. De majd adok én nektek, éretlen gyümölcsöt enni! Mordizom adta! Hát micsoda dolog ez? No várjatok!

Nagyapó előkapta a pipa-szárát és fülön fogta Ferit. (Mégint ő volt legelől.)

— Nesze, éretlen gyümölcs! Nesze! Hiszen majd megtanítalak én benneteket!

Sorba vette valamennyit és mind haragosabb lett, a fiuk bömbölve tapogatták a hátukat. Nem voltak elkészülve erre a vasárnapi mulatságra. Már csak az én porzióm volt hátra.

Félénken húzódtam hátra, míg a többi fiuk titkos elégyültséggel várták, hogy ha már őket elnás pángolták, legalább én se maradjak ki a mulatságból. Ekkor odaszaladtam nagyapóhoz, megcsókoltam gyorsan a kezét és sirva mondtam:

— De édes nagyapó!... Én egy falat gyümölcsöt sem ettem ám!...

Nagyapó egyszerre szeliden eresztette le a pipaszárát.

— Nem-é? Akkor hát jól van!...

Dejszen, most már a többiek is körül zsongták:

— De nagyapó!... én sem ettem, mégis kikaptam.

Nagyapónak megjött a kedve és vidáman mondta.

— Nem ettetek? Akkor hát itt a kert kulesa, eridjétek!... De arról a kis verésről se feledkeztek meg evés közben!

Nagy Endre.

A TALÁLÓS VERSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 140. lapon.)

1. Ablak. 2. Megfagyva vitte a vizet, mint jeget. 3. A lámpás. 4. A sötétség.

A »KIS LAP« LXII. köt. 7-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

*Must
Asztlal
Rák
Ostor
Sas*

Helyesen fejtették meg: Walter Adrienne, Fülöpp Pistika és Imrike, Boschán Pista és Jenő, Csics Rózsika, Gulya Laczika,

Schwarz Emma, Büben Ivánka, Véghelyi Lajoska (Írásodban örömmöm telik. *F. b.*) Székely Oszkár és Margit, Péterfy Vilma, Humayer Erzsike, Fischer Edithke, Frankl Lilly, Gonda Dezső és Mariska, Németh Margit és Zsófia, Deutsch Ilonka, Wildmann Anna, Imre és Sándor, Garai Luizi és Manczi, Steckl Mór és Erna, Lengyel Margit és Kálmán, Mátyás Pál, Gombai Piros és Ferike, Magda és Leo, Mann Jenő, Borhy Margit, Májay Eugenia, Negró Mariska, Panghy Margit, Magassy Mariska, Smideg Elluska, Brumberg Károly, Kerekes Gyurka, Riedl Gyula, Kazy Péter, Mérey Dalma, Marton Pista és Ilonka, Haupt-Stummer Carola, Vatyay Mariska, Ternovits Ödön, Trebitsch Károly, Richter Pista, Kornstein Klára, Germán Margit, Szabó Anna, Jantsits Bandi, Sándor Örszi, Herzfeld Tónika, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Simegh Juliska, Ilonka és Radó, Knyazovics Janika, (Magad írj! *F. b.*), Knebel Riza, Hartstein Ernő, Hirsch Emma, Ranschburg Béla, Felek György, Jakabfi Tilda, Altstock Hugo, Kilezer Gyula, Flór Annicza, Tomaschek Márta, Müller Pistike (A te írásod? *F. b.*), ifj. Metzger Ede, Hunyady Ferencz, Magyar Ambrus, Kováts Bella és Géza, Megele Ilona, Weisz Róbert, Lupkovic György, Kónya Feri, Csauscher Mariska, Horváth Lilike, Hágy Misi és Bandi, Liebstein Cara és Erzsike, Hajnik Pál, Fuchs Nándor, Leitersdorfer J. László, (M. György nem név. Mondd meg ezt neki! *F. b.*), Pappi András (Magad írj! *F. b.*), Eendrényi József, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Várnai Sándor, Cukor Endre, Kiss (?) Géza és Jenő, Bertényi Huska, Erzsike és Imre, Simek Pista, Bečlik Elemér és Viktor, Biró testvérek, Földváry Miklós és Erzsi, Andrányi István, Keresisovszky Margit (Ha nem jelent meg neved, ennek oka csak az, hogy leveled nem jutott el hozzám. *F. b.*), Mészáros Pista, Ybl Mártha, Bayer Anti, ifj. Toldy Lipót, Garai Hus, Csongrády Ilona és Attila, Barta Aranka és Piroška, Keresztzeghy Zoltán, Szentes Magda, Weigerth Aladár, ifj. Hofhauser Ödön, Albert Zoltán és Józsa, Arva Erzsike, Róth Benjamin, Hüttl Károly, Löbl M. Ernő, Thaly Florence, Pankl Aurél, Léderer Gusztáv, Forgó Bandi, Wurm Betty, Hoffmann Elemér és Vali, Hoffmann Rikárd és Géza, Csépany Béla, Klainnig Dora és Alajos, Kövesi testvérek, Ullein Tónika, Schlesinger Margit, Hadnagy Dezső, Kőrösi Margitka, Schill László, Lichtner Sanyi, Fellegi Vilmos, Bartha Irén, Pista és Iván, Gáll Etelka és Béla, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Goldschmidt Lipót, ifj. Tiszti Lajos, Gál Jankó, (vagy Janka? Mert nem világlik ki az írásodból! *F. b.*), Eichner Bandi, Szinyei-Merse Jenő, Büchler Helénke és Jenő, Kogler Nora, Pap Lilike és Gizike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Várnai Sándor, Nagy-Váradon, kinek a jutalom-könyvet, (*Andersen válogatott*

meséi, fordította Móra bácsi. Hat színnyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Hadnagy Dezső, Büchler Jenő és Helénke, Apathy Ilonka, Németh Margit és Zsófia, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Széky Ilona, Jávorszky Irén, Sztehló János, Smideg Elluska, Riedl Gyula, Surányi Jani, Wurm Bettyke, Trebitsch Károly, Róth Hermin, Reich Ernő és Irénke, Pick Ernő, Takács Guido, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Farkas Lajos, Stettner Margit, Hirsch Emma, Ranschburg Béla, Vissy Izidora, (kinek az írása? *F. b.*) Szöllősy Margitka, (magad írj! *F. b.*) Sándor Örszi, Hólek László, ifj. Metzger Ede, Hoffmann Rikárd és Géza, Kováts Bella és Géza, Ledermann Simon, Gervay Lilli, Back Marczel, Weigerth Aladár, Kovács Ferencz, ifj. Toldy Lipót, Mészáros Pista, Rosenberg Erzsi és Irmuska, Herczeg Elza, Szentes Magda, ifj. Hofhauser Ödön, Thaly Florence, Klein Jolán.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Kontra Misi. Az épülőfélben levő és majdan Szt. István királyunkról elnevezendő budapesti-lipótvárosi templom két tornyának tetejében szintén fészkeltek véresék és karvalyok, *b. b.* azokat onnan gyökeresen elzavarták. A főkapu fölött meg, mint a velencei sz. Márk templomnak szellesszülküiben és födele alatt, galambok tanyáztak: de ezeket is tova hessegették onnan. Tehát a pogány ragadozó madár és a szent madár egyazon sorsra jutott. Hogy ti abból az ócska toronyból messze üztétek a benne megtelepült szárnyas csirke-tolvajokat, jól tettétek. Ha ezt a vadászatot csinosan leírnád, szívesen közölném. — **Fellegi Vilmos.** Veletek örvendezek, hogy édes atyád föl-épült. — **R. E.** A kéziratot besoroztam. Az a másik a költőzködés zavarában u. l. elkallódott. De azért van még remény, hogy előkerül. — **Bartha testv.** Sokszor beküldötték már. Ez is olyan mint a »Fehérvár« meg a »Félegyháza«. A másik meg mit jelent? Különlegessége Debreczennek a fa-tál? Eszeljétek ki valami fogasabbat. Elvárom. — **Ullein Tónika.** Ha a könyvecskét, 20 fillér mellékletével, *sértetlen és tiszta* állapotban küldöd vissza a kiadó-hivatalnak, az szívesen váltja ki egy másikkal. — **Járay Margitka.** Sokszor megüzentem már sokaknak: hogy akinek neve a megfejtők rovatában nem fordul elő, az vagy nem fejtette meg helyesen, vagy levelét nem kaptam meg. — **Csépany Béla.** Az afféle mondatnak minden változatát kell megismerni. Te azonban csak hat változatot leltél benne. Pedig van abban két annyi, meg több is, csak ki kell onnan kaparni. Ilyenek, hogy hamarjában csak

nehányat említsek, az *agyar*, *gyatra*, *agy*, *vagy*, *nagy*, *ragya*, *áldás*, *gyarmat*, *lány* s még egy halom. Így kiegészítve lássam újra. — **Büchler testv.** A festői romok mellől küldött üdvözlőnek megörültem, annál is inkább, mert a megtért egészség jelének is vehetem. — **Vetsey Erzsike.** A »Kis Lap« szerkesztője *Forgó* bácsi. Amoda tán a nekem szóló levelet küldted el. — **E. Juliska.** A kegyetlen *Forgó* bácsi még a legédesebb mama kis fiának sem nézi el, ha az írása poczás és hepe-hupás mint a fagyott országút. *Bandika* ez okon nem is lesz ott a meglejtők sorában. — **Szathmáry testv.** Hányszor üzentem már meg azt is, hogy a kiegészítendő szó vagy név sem lehet értelem nélkül. Már most feleljetek: mi szó vagy név az az *olozsvár*, *rad*, *ancsova*, *assa*, *ula ehérvár* stb? Pedig mennyi példája volt előttek, az ilyen földványt hogyan köll megszerkeszteni. *Dogy* ugyan (egy *g*-vel) elfogadott szó, de végre sem magyar. A *Radó* név meg hosszú *ó*-ban végződik. A csillagjeitvényt közlöm. — **Eperjessy Aranka.** A kedves küldeményt megkaptam. Örömmel telik benne. A tavasszal, úgy reményelem, én is viszonzhatom. — **Pankl Aurel.** Köszönöm a jó kívánságot. Annak a fiúcskának a fényképét, aki ebben a darabban a »Borsszem Jankó« alakját életben mutatja be, rövid időn közölni fogom a *Kis Lapban*. — **Thaly Florence.** Most már tudod, helyesen gyanítottad-e? — **Brumberg Károly.** Még kevésbé értem kívánságodat. Magyarázd ki magad valamely hozzád-tartozó előtt s ezt kérd meg, közölje velem újabb kérdésszerűen voltaképpen mit is értesz? A többi kérdésed, mint sejteni is látszol, csakugyan nem olyan, amelyre válasz jár. — **Magyar Pál.** Hát az az *öld* miféle? Csak nem az *öl* ige parancsoló módja? Hajtogatott ige, ejtegetett főnév nem való rejtvénybe. De azért csüggedés nélkül folytasd. Egyszer majd csak rányitssz te is az igazira. — **Almássy Emma.** Hogy mit feleljek? Hát azt felelem, hogy Nevenben csókold meg azt a most jött Kálmánkát. — **Garai Hus.** Te akarsz levelezni K. Margittal s azt követeled hogy ő kezdje? Ezt mindenki különösnek fogja tartani. — **Hj. Toldy Lipót, Cukor Endre.** Meleg hála-szavaitok jó helyre leltek az én szívemben. — **Flór Annicza.** Szabatos czimedet kéri a selymes, bájos ajándék viszonzása végett. — **Richon Mariska.** Jól esik olvasnom, hogy ismét fennjársz és vigan vagy. — **Andahazy Rozsi.** Az egyiket nem vallja, a másik meg nem akar lenni. Az ő neve *Forgó bácsi*. — **Apathy Ilonka.** Az a virágos keret, melyet soraid közé festettél, örömmre szolgál. Ugy látom, nem csupán kedved, de tehetséged is van a festő-művészethez. — **Csongrády Ilona és Attila.** Közületek melyik az, aki a lev. lapotokra azokat az ügyes rajzu virágfüzért, madarakat vetette? — **Oblat Henrik.** Egyikkel sem vétesz az illendőség ellen. Hiszen a szeretet sugalja mind a kettőt. Mi becéző nevek járják egyébkint a család körében, ehhez senkinek semmi köze. —

Bertényi testv. Ügyes. Megjelen. — **Kozma Margitka.** Fura! Kis lány, aki fiú-módra lovagol. Persze csak vessző-paripán. Nagyon köszönöm a kedves megemlékezést s reményelem, hogy más alakban bár, de nem sokára meghálálhatom. A kép eredetijét pedig nagyon szívesen fogadom. — **Csics Rózsika.** Ejnye, ha ott lehettelek volna meg valamely rejtekből! Szerettem volna látni, hallani a játékot. No lám! Az én nem is hajdani, mint ő mondja, de jóformán csak minapi, D. Annikámnak már most akkora Rózsikája van, hogy *Forgó* bácsinak levelet ír. Beh fura, beh édesen fura! — **Mama.** Keservesek a diésőség napjai. Ezek rángattak vissza a szívesen vállalt kötelességtől. De már most csakugyan rövidesen meglesz. — **Majba V.** A kapus nem felelős a pénzküldeményért. — **Vatyay Mauczi.** Hogy gondolhattál kis lányom olyasmit, hogy én a magam lapjában fogok magammal eldicselkedni! De jól esett, mint gyermeki ragaszkodásodnak kedves tanúsága. — **Hertelendy Bandi.** Küldjed bátran. Az Orsz. Gyermek-védő Egyesületre ráakad a levélhordó. Az igaz, hogy a legtöbb jótékony egyesületünk élhetlen. Egyik sem teszi ki a czimét: a közönség az ő kegyes adakozásával hová is forduljon? — **Felek György, Paget János.** Ha ti nem kaptatok választ, akkor én nem kaptam levelet. — **Hatschek testvérek.** Ha jól értettem a leveleteket, jáczintot és rejtvényeket ültettek el. Hát abból, ami előbb kél ki, küldjétek be egy példányt. — **Thaly Florence.** Már hogy ne volna szabad rejtvényt beküldeni? Sőt, ha jó, közlöm is. Sajátkezű rajzod ügyes. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

szeretne folytatni *Szathmáry Lilly* (I. Uri-utca 45.) *Geyer Stefikével*, *Szathmáry Béla* (ugyan-ott) *Ullein Tónikával*, *Vaddász Margit* és *Ilona* (Gyöngyös) *Somogyi Margittal*.

ROVÁS.

R. E. — *P. Zs.* gondatlan alaku és írásu levelét nem veszem figyelembe. *F. b.*

JÓ SZIV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Majba Vilma* 2 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**